

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Notanda tempore prandij & cœnæ. Capit. XV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78809](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78809)

de nou.
instruct.
cap. 11.

num. Deinde ut vnumquodque suum opus tam decenter ac modeste impleat, ut per indisciplinam oculos insipientium non offendat. Item discretio actionum in membris obseruanda est, ut scilicet id agat vnumquodque membrorum, ad quod factum est, ut nec loquatur manus; nec os audiatur, nec oculus lingue offensum assumat. Sunt quidam, qui nesciunt auscultare, nisi buccis patentibus. Alij loquentes digitum extendunt, supercilia erigunt, aut oculos rotantes, aut profunda ponderatione desigentes cuiusdam intrinsecus magnificentia conatus ostendunt. Alij caput iactant, comam excutunt, vestimenta adaptando componunt, & latera cubitando, pedesq; extendendo ridiculam saris ostentationis formam fingunt. Alij quasi amba aures ad audiendum facta non sint, alteram tantum collo deorto voci venienti opponunt. Alij nauisugant brachijs incedentes: & duplici quodam monstro, vno & eodem tempore pedibus deorsum in terram ambulant, & lacertis sursum in aere volant. Quid est, queso, monstrum hoc, quod simul in se fingit hominis incessum, & nauis remigium, & auis volatum? Prima igitur custodia discipline in gestu est, ut vnumquodque membrorum in eo officio, ad quod creatum est, se contineat, ut id quod facit, eo modo faciat, quo faciendum est; nec plus, nec minus, nec aliter. Et ut in paucis exemplificemus, ridere debet sine apertione dentium; videre sine desixione oculorum; loqui sine extensione manuum, & extensione digitorum; incedere sine ventilatione brachiorum, & sine gesticulatione scapularum; sedere sine alterutra superiectione pedum, sine extensione, vel agitatione talarum, & sine accubatione laterum.

CAPVT DECIMVMQVINTVM.

Notanda tempore prandij & cena.

323. **N**on parui facienda sunt monita, quae a vitæ spiritualis Magistris tradi solent, de modo accumbendi mensae, & vescendi. Siquidem inter Regulas ab Angelo dictatas S. Pachomio Regula vndecima praescriptum est, ut vnusquisque Praepositorum doceat in domo sua, quomodo debeant cum disciplina & mansuetudine comedere. In primis seruandum est monitum S. Basilij datum de modo accumbendi mensae, cuius prima subfella vult externis dari a nobis, dum nobiscum prandere contingat, & nobis primus deferatur locus, iubet eum modeste recusare: Si tamen Paterfamilias urgeat, verat contendere. Quia, inquit, cedendo; parendoque ad veram humilitatem peruenimus: quando maius superbiae signum est, nimis praesertim contendere, quam principem locum in subfella tenere, quandoquidem id facere iusti obtemperabimus. Et quoniam inter Regulas S. Pachomij reperitur nonnullae hac de re (at aptae omni Statui Clericorum, in communi viuentium, recensebo hic eas.

Ante omnia comestionem praecedat mensae benedictio. Tertull. in Apolog. cap. 35. scribens de conuiujs olim Christianorum & cenis: Aequè oratio conuiujs dirimit, inde disceditur non in cateruam cestionum, neque in classes diuersionum,

nec in eruptiones lasciuiarum, sed ad eandem curam modestiae & pudicitiae, ut qui non tam canaru cenauerint, quam disciplinam.

Porrò praeter ea, quae in Regulis Societatis praescripta sunt, & in superioribus capitibus dicta, quoad mortificationem gustus, & aspectus, & vsum digitorum, ac manuum, haec quoque, dum cibo corpus reficitur, obseruanda sunt.

I. Euntes ad usque vescendi locum, de Scripturis aliquid meditabuntur, inquit S. Pachomius in Regula ab Angelo dictata.

II. Dato signo statim properandum ad mensam, ne tardè veniatur, quod etià Deus S. Pach. ordinauit.

III. Ne ante Praepositum Domus, vllus olim in mensa extenderet, praescriperat hoc eum S. Pachomius, quod deinde etiam in Regulis Societatis primà vice impressis, anno 1561. inter Regulas Communes positum fuit.

IV. Inter edendum, à risu, colloquijs, & circumspicione timendum esse, Angelus S. Pach. docuit; uti & hoc, ut si aliquid necessarium fuerit ad mensam, nemo audeat loqui, sed ministrantibus signum detur sonitu.

V. Comedendum & bibendum sine voracitate, & auditate, & excessu, quemadmodum, ut ait Aecetius, Viras graues, & cultu ac reuerentià dignos decet; nam neque propter famem decet vehementer insatibiliterq; impleri, neque propter sitim instar sorbentium exhaustire totum calicem; multoque minus ob edacitatem, in conspectu omnium audiuis vel placentiam, vel aliud quippiam ex delicatioribus obsonijs deuorare.

Si egressus fueris a cibo, ne loquaris in redeundo, donec ad locum tuum peruenieris.

Ministri, his tantum vescantur cibis, qui in communi Fratribus preparati sunt, nec mutatos cibos, sibi audeant preparare, & suam partem accipiant ab alio, nihil suo arbitrio vendicantes. Neminus, plus alteri dent, quam alter acceperit. Quod si obtenditur infirmitas, Praepositus domus per ministros aegotantium necessaria suppeditabit.

In mensa ictu cultelli vel quomodolibet aliter signum cum sono facere ad eos, quorum est super defestibus mensa intendere, pertinet, nec id facile ab alijs debet usurpari.

Ibidem. Nunquam ad mensam ad prima se ingerat loca, sed ea caute sedulà si valuerint prouisione declinent, ut vix ab alijs perpendatur. Locus superior, ad quem necessitas, vel Superiorum trahit inductio praesumptionis vitium non inducit.

Ibidem: Si quando iuxta Superiorem, vel alios necessario sederint, non se nimis applicent iuxta eos.

Ibidem: Praesumptionis signum est, si errante in mensa lectura alter submiseret aut circumspiciat, quasi eum legentis defectus non lateat: quod frequenter solent facere minus docti.

Si te iussis vel pituita cum ad mensam sedes inuasit, ferit, verte faciem tuam retrorsum, & expue modeste, inquit S. Dorotheus.

Vide plurimum. 203. & seq. & nu. 221. & seq. 229. 232. 236. 237. 239. 244. 253.

NICO-

Reg. 21.
f. 12.

S. Pach.

S. Bonau.
Spec. disc.
1. p. c. 5.

Scr. 20.